

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu,

juducând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 septembrie 2015, declarat de inculpatul

*Ștefanco Oleg Nicolae, născut la 02 septembrie 1962,
originar și locuitor al or. Comrat, str. Fedico, 19 ap. 5*

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 24.05.2013-31.12.2013;*
2. *instanța de apel: 24.01.2014-24.09.2015;*
3. *instanța de recurs: 01.02.2015-07.06.2016;*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 31 decembrie 2013, Ștefanco Oleg, a fost achitat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că fapta săvârșită de inculpatul nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, Ștefanco Oleg, a fost învinuit de către organul de urmărire penală în săvârșirea infracțiunii, prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal- escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții considerabile cu folosirea situației de serviciu, în următoarele circumstanțe:

Ștefanco Oleg, exercitând funcția de manager comercial al Î.C.S. „Red Union Fenosa” S.A., conform Ordinului nr. 79 din 08.02.2007, folosindu-se de situația de serviciu, sub influența înșelăciunii, cu intenția de a obține ilegal bunuri, ce aparțin lui Bădănaș Igor, sub pretextul, că va putea să micșoreze suma amenzii, pe care el trebuia să o achite pentru prejudiciului cauzat prin conectarea ilegală la rețelele electrice, care

aparțin Î.C.S. „Red Union Fenosa” S.A., continuând intențiile sale, în perioada de la 01 până la 06 februarie 2013, a solicitat și a obținut de la cet. Budănaș Igor, suma de 4 000 lei, cauzându-i cet. Budănaș Igor un prejudiciu material considerabil.

3. Împotriva sentinței instanței de fond, a declarat apel procurorul care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Ștefanco Oleg să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) și d) din Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de 4 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, și privarea dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 3 ani.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, a-i suspenda executarea pedepsei sub formă de închisoare cu termenul de probațiune pe termen de 3 ani.

Procurorul a considerat sentința instanței de judecată ca ilegală și pasibilă casării din următoarele considerente:

- instanța de fond nu a apreciat toate probele înaintate de către acuzare, care demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului și care au fost anexate la dosar și examinate în momentul cercetării judecătorești;

- argumentele instanței de judecată precum, că declarațiile martorilor Bădănaș Igor și Crestincov Roman sânt contradictorii și ele urmează a fi apreciate în mod critic, sânt neîntemeiate, deoarece declarațiile acestor martori se confirmă și prin declarațiile martorului Andrieș Galina.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 septembrie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și emisă o nouă hotărâre, prin care: Ștefanco Oleg Nicolae a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii, prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal și i-a stabilit pedeapsa sub formă de 700 unități convenționale, cu privarea dreptului de a ocupa funcții de conducere în întreprinderi, instituții și organizații pe termen de 2 ani.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a reținut că, prima instanță eronat a ajuns la concluzia cu privire la achitarea inculpatului din motiv, că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii, reieșind din următoarele circumstanțe.

Reluând cercetarea judiciară și cercetând în conformitate cu art. 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, probele examinate de către instanța de fond, precum și cercetându-le în instanța de apel, instanța de apel a ajuns la concluzia, că inculpatul Ștefanco Oleg a săvârșit infracțiunea, prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal,

escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune cu folosirea situației de serviciu și-a găsit confirmarea integrală.

Astfel, instanța de apel a conchis că, deși inculpatul Ștefanco Oleg nu și-a recunoscut vina, vinovăția acestuia s-a dovedit prin următoarele:

- declarațiile martorilor: Budănaș I., Crestincov R., Andrieș G. (f.d. 136, vol. II), Hlusuș M. (f.d. 137, vol. II), Bulgac E. (f.d. 130, vol. II), Chilat I. (f.d. 139, vol. II), Lahman V. (f.d. 145, vol. II), Gurieva O. (f.d. 189-190, vol. II);

- ordonanța de începere a urmăririi penale din 20 iulie 2011 (f.d. 1, vol. I);

- proces-verbal privind primirea plângerii de la Bădănaș I. (f.d. 8, vol. I);

- copiile bancnotelor în lei, care au fost transmise de către Bădănaș I. către Ștefanco O. (f.d. 11-14, vol. I);

- proces-verbal de perchiziție în automobilul OPEL-Astra, numărul de înmatriculare COM 672, care aparține lui Ștefanco O., din 06.02.2013, în care se indică, că pe bancheta de pasager din față din acest automobil au fost depistate bancnote a câte 200 lei fiecare, o bancnotă 100 lei și o bancnotă 500 lei, care corespund fotocopiilor bancnotelor, prezentate anterior de către Bădănaș (f.d. 17, vol. I);

- ordonanță de recunoaștere a bancnotelor, ridicate din automobilul inculpatului, în calitate de corpuri delictive în cauză din 06.02.2013 (f.d. 20, vol. I);

- proces-verbal de perchiziție în biroul lui Ștefanco O., din 06.02.2013, din care rezultă, că din biroul lui Ștefanco O. a fost ridicat actul nr. 15897 din 31.01.2013, pe numele lui Bădănaș P. și calculul prejudiciului pe numele lui Bădănaș P., care nu a fost semnat de nimeni (f.d. 26, vol. I);

- proces-verbal de examinare a documentelor, ridicate din biroul lui Ștefanco O. din 07.02.2013 (f.d. 27, vol. I);

- actul de depistare a încălcării clauzelor contractuale nr. 15897 din 31.01.2013 (f.d. 28, vol. I);

- actul de control al echipamentului de măsurare din 31.01.2013 (f.d. 29, vol. I);

- recalcularea pe numele lui Bădănaș P., din care rezultă, că suma prejudiciului constituie 5315,12 lei. Acest act nu a fost semnat de nimeni (f.d. 30, vol. I);

- proces-verbal de ridicare de la cetățeanul Bădănaș I., a telefonului mobil, de model Samsung Wave 525 GT S 5250, cu cartela Moldcell, care îi se aparține, cu numărul 079741000 (f.d. 40, vol. I);

- proces-verbal de examinarea a telefonului mobil de model Samsung Wave 525 GT S 5250, ridicat de la cet. Bădănaș I. și stenograma convorbirilor anexate, care au avut loc între

Crestincov R., Bădănau I. și Ștefanco O., care a fost înregistrată pe cartela de memorie a telefonului lui Bădănau I. (f.d. 41-45, vol. I);

- ordonanță de recunoaștere și anexare la dosar în calitate de corpuri delictive a cartelei de memorie de la telefonul lui Bădănau I., din care rezultă că discuția între Crestincov R., Bădănau I. și Ștefanco O. a avut loc la 06.02.2013 și a fost înregistrată în memoria cu 1Gb (f.d. 46, vol. I);

- încheierea judecătorului de instrucție din 07.03.2013 privind ridicarea informației referitor la apelurile de intrare și ieșire de la numărul 079741000 (f.d. 61, vol. I);

- proces-verbal de ridicare a informației din IM „Moldcell” SA din 13 martie 2013 (f.d. 63, vol. I);

- proces-verbal de examinare a informației primite de la ÎM „Moldcell” SA din 13 martie 2013 (f.d. 64, vol. I);

- raportul expertizei tehnico-criminalistice nr. 321 din 01.03.2013, din care rezultă, că bani, depistați în automobilul lui Ștefanco O. la 06.02.2013 în sumă de 4000 lei nu sunt false (f.d. 93-101, vol. I);

- ordonanță de pornire a urmăririi penale din 29.04.2013 (f.d. 183, vol. I);

- ordonanța procurorului privind conexarea dosarelor nr. 2013970052 și nr. 2013978075 din 29.04.2013 (f.d. 184, vol. I);

- ordonanța procurorului din 29.04.2013 privind scoaterea lui Ștefanco O. sub urmărirea penală, prevăzută de art. 333 alin. (1) Cod penal, și înaintarea învinuirii în baza art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal (f.d. 185, vol. I);

- ordonanța procurorului privind prelungirea termenului de efectuare a urmăririi penale din 30 aprilie 2013 (f.d. 191, vol. I).

De asemenea vinovăția inculpatului se confirmă prin următoarele probe, cercetate în ședința de judecată a instanței de apel:

- sub formă de bancnote cu nominalul 200 lei - 17 bancnote, 100 lei - 1 bancnotă, 500 lei - 1 bancnotă;

- originalele actului de depistare a încălcării clauzelor contractuale pe numele lui Bădănau P., actului de control a echipamentului de măsurare pe numele lui Bădănau P., precum și recalcularea pe numele lui Bădănau P. din 06 februarie 2013, din care rezultă, că în recalcularea este indicată suma de 5300 lei, iar cu creionul este indicată suma 17041,62 lei;

- înregistrarea discuției între Ștefanco O., Bădănau I. și Crestincov R., care se conține în cartela de memorie;

- CD - disc, cu informația privind convorbiri telefonice abonatului telefoniei mobile ÎM „Moldcell” SA din numărul 079741000;

- DVD - disc cu înregistrarea percheziției, efectuate în automobilul lui Ștefanco O.

Instanța de apel a conchis că, nerecunoașterea vinei de către inculpat urmează a fi apreciat în mod critic, întrucât depozițiile lui se combat cu probele cercetate în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel.

De asemenea instanța de apel a considerat că inculpatul, prin declarațiile date a urmărit scopul de a eschiva de la răspundere penală.

Așadar, apreciind fiecare probă din punct de vedere a pertinentei, utilității, veridicității, și toate în ansamblu din punct de vedere coroborării lor, instanța de apel a considerat, că probele administrate în cauză pe deplin confirmă vinovăția inculpatului în infracțiunea imputată și partea acuzării a calificat just acțiunile inculpatului Ștefanco O. în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Mai mult, instanța de apel a indicat că, acțiunile săvârșite de către inculpat încorporează elementele infracțiunii imputate sub totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică faptele acestuia drept infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, în conformitate cu literatura de specialitate, obiectul juridic special al escrocheriei sunt relațiile sociale cu caracter patrimonial, nașterea și dezvoltarea cărora trebuie să se bazeze pe buna-credință și încrederea subiecților raporturilor juridice - persoanelor fizice și juridice.

Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Înșelăciunea, ca modalitate normativă a escrocheriei poate să se exprime prin prezentarea datelor fictive sau ascunderea unei informații, anunțarea căreia era necesară. Actele de înșelăciune pot fi efectuate în forma verbală, scrisă sau cu folosirea ambelor metode împreună.

Abuz de încredere, de fapt este o metodă specială de înșelăciune, care constă din faptul, că făptuitorul până la primirea bunurilor și dreptului asupra lor își asumă obligațiile patrimoniale, care se nasc ca o condiție pentru transmiterea lui a bunurilor.

Constatarea laturii obiective a infracțiunii de escrocherie presupune și stabilirea legăturii de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă - dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Instanța de apel a conchis că, acuzarea a prezentat circumstanțele faptului că inculpatul prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit banii.

De asemenea, instanța de apel a menționat, că partea acuzării a prezentat în cadrul cercetării judiciare probe suficiente, care certifică precum, că inculpatul

Ștefanco O., folosind situația sa de serviciu, prin înșelăciune i-a promis lui Bădănaș I. să micșoreze amenda, pe care ultimul urma să o achite.

Cât privește individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel a indicat că, din materialele dosarului și ținând cont de circumstanțele, stabilite în cauză, este posibilă aplicarea în privința acestuia a pedepsei în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, sub formă de amendă cu privarea dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate, deoarece inculpatul Ștefanco O., a săvârșit pentru prima dată o infracțiune și se caracterizează pozitiv la locul de trai.

Astfel, instanța de apel i-a stabilit inculpatului pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale, cu privarea dreptului de a ocupa funcții de conducere la întreprinderi, instituții sau organizații pe termen de 2 ani.

Totodată, instanța de apel a considerat că, inculpatului Ștefanco O., ilegal i-a fost imputată fapta în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, deoarece nici acuzaarea, nici instanța de judecată nu a constatat faptul cauzării de către Ștefanco O., a *daunei materiale în proporții considerabile*.

Astfel, instanța de apel a indicat, că banii în sumă de 4 000 lei cu bancnote de 100 lei, câte 200 lei (17 bancnote), și 500 lei (o bancnotă) în conformitate cu art. 162 alin. (4) Cod de procedură penală, urmează a fi trecute în venitul statului, întrucât în materialele dosarului lipsesc datele privind proprietarul mijloacelor bănești nominalizate, de aceea argumentele acuzației referitor la restituirea mijloacelor bănești lui Bădănaș Ig. sunt neîntemeiate.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Ștefanco Oleg, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul consideră decizia instanței de apel neîntemeiată, bazată doar pe presupuneri.

În motivarea cerințelor, recurentul indică că:

- instanța de apel incorect a apreciat declarațiile martorului Bădănaș Igor și Crestincov Roman;

- a încălcat normele procesual penale, deoarece procurorul în mod obligatoriu după pronunțarea unei sentințe de achitare, trebuia să solicite audierea inculpatului în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel;

- instanța de apel nu a indicat cine a fost înșelat și cui i-a fost cauzat prejudiciul material, deoarece în cauza respectivă nu există parte vătămată.

5.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către inculpatul Ștefanco Oleg, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea hotărârii contestate, menționând netemeinicia cerințelor solicitate de către recurent, deoarece recurentul solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

6. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia că, recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În acest aspect, Colegiul penal lărgit va statua și asupra respectării prevederilor art. (1) alin. (3) Cod de procedură penală, care, stipulează, că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

În susținerea recursului, se invocă temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când pct. 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului deciziei și este expusă neclar; pct. 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; pct. 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs consideră, că în speță este prezentă eroarea de drept menționată de recurent și anume că, nu au fost întrunite elementele infracțiunii imputate inculpatului.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, instanța de apel nu a examinat cauza în privința lui Ștefanco Oleg sub toate aspectele, complet și obiectiv, cu respectarea prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 7) și 8) Cod de procedură penală și nu a făcut o analiză amplă probelor prezentate cu expunerea argumentărilor sale, iar probele administrate în cauză, nu au fost verificate și apreciate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității lor, iar în ansamblu – în coroborare cu alte probe.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs concluzionează că, instanța de fond corect a conchis că învinuirea adusă lui Ștefanco Oleg nu este bazată pe probe concludente, ce ar dovedi vinovăția acestuia, probe, care ar confirma prin ce anume s-a exprimat înșelăciunea sau abuzul de încredere în acțiunile inculpatului.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că art. 190 Cod penal prezumă, că dobândirea ilicită a bunurilor urmează să fie înfăptuită prin înșelăciune și abuz de încredere, elemente ce au fost înscrinate inculpatului.

Sub acest aspect instanța de recurs relevă: Latura obiectivă a escrocheriei se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Astfel, elementul material se realizează prin acțiunea de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane, fiind întregit cu altele două, conținute în textul normei de înscriminare - înșelăciune sau abuz de încredere.

Prin dobândire ilicită a bunurilor legiuitorul prezumă un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține (pentru sine sau pentru altul) transmiterea voită în proprietate, posesiune, detenție a bunului mobil sau imobil, altor valori străine sau dreptului asupra acestora.

Înșelăciunea întrunește în sine variante (metode), procedee și tehnici de operare ale făptuitorului - denaturarea informațiilor despre sine, despre apartenența de firmă și posibilitățile financiare; dezinformarea victimei privitor la marfă, etc; ascunderea unor informații, fapte, împrejurări obligatorii pentru comunicare victimei ș.a.;

Abuzul de încredere are la bază relațiile interpersonale stabilite între făptuitor și victimă, care la rândul lor au în suport relații de prietenie, de serviciu, de afaceri etc. care, cunoscând o anumită evoluție și având amprenta încrederii, sunt exploatate cu rea-voință de potențialul escroc la realizarea rezoluției infracționale.

Prin oricare dintre cele două modalități - înșelăciunea sau abuzul de încredere, care în realitate se și pot suprapune, făptuitorul induce victima în eroare, îi creează o falsă reprezentare a realității, indiferent de mijloacele utilizate, pentru a realiza transmiterea voită, sub incidența sa ori a altei persoane bunului sau dreptului asupra lui, ce aparține celui supus manoperelor frauduloase.

Pentru existența infracțiunii de escrocherie este necesar ca victima să fi fost indusă în eroare și să fi ajuns la o reprezentare greșită a unei situații sau împrejurări. Aptitudinea unui mijloc sau metode de a induce în eroare depinde și de personalitatea victimei, de gradul de instruire educație, mediul din care provine, de starea psihică în care se găsea în momentul săvârșirii faptei etc.

Latura subiectivă a infracțiunii se manifestă prin intenție directă.

La art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, este prevăzută răspunderea pentru escrocherie, săvârșite cu folosirea situației de serviciu. În aceste cazuri, ca subiect al infracțiunii apare numai o persoană cu funcție de răspundere sau o persoană care gestionează o organizație comercială, obștească sau altă organizație nestatală.

Prin „folosirea situației de serviciu” se înțelege săvârșirea unor acțiuni sau inacțiuni care decurg din atribuțiile de serviciu ale făptuitorului, și care sunt în limitele competenței sale de serviciu. În cazul faptelor, prevăzute la art.190 alin.(2) lit. d) Cod penal, situația de serviciu este folosită pentru a sustrage bunurile, și nu doar pentru obținerea accesului la acestea. În caz contrar, fapta trebuie calificată ca furt. Totodată, sub incidența noțiunii „folosirea situației de serviciu” nu intră folosirea relațiilor de rudenie, de afinitate sau de amiciție, atunci când acestea nu au legătură cu funcția ocupată.

Abuzul de putere sau abuzul de serviciu, care, deși a fost săvârșit din interes material și a cauzat un prejudiciu patrimonial, însă nu este legat de luarea gratuită a bunurilor (de exemplu, tănuirea bunurilor pe calea denaturării datelor privind evidența deficitului bunurilor, creat ca urmare a neglijenței în serviciu; folosința temporară de bunuri, în lipsa scopului de a le trece în stăpânirea sa definitivă; cheltuirea banilor pentru organizarea banchetelor, recepțiilor etc.), nu poate forma componentele de infracțiune de la art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Luând în considerație cele reiterate mai sus referitor la elementele infracțiunii imputate lui Ștefanco Oleg în raport cu hotărârile menționate, instanța de recurs susține poziția primei instanțe și anume că probele prezentate de acuzare în ședința de judecată nu demonstrează dobândirea prin înșelăciune și abuz de încredere a sumei de 4 000 lei de către Ștefanco Oleg, or din materialele dosarului este cert că, lipsesc date privind proprietarul mijloacelor bănești și nimeni nu a fost recunoscut ca parte vătămată în această cauză penală.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de apel nu a identificat care sunt urmările prejudiciabile, cui au fost cauzate și legătura causală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile (latura obiectivă).

Totodată, din materialele dosarului, este neclară situația retragerii plângerii depuse de către cet. Bădănașu Ig, de la organul de poliție la 06.02.2013, ora 16:00, înaintea transmiterii sumei de 4 000 lei inculpatului (*f.d. 8, vol. I*).

În plângerea depusă de către cet. Bădănașu Ig., se indică că, inculpatul Ștefanco O., folosindu-se de situația de serviciu a solicitat această sumă pentru a-i micșora amenda

aplicată pentru prejudiciului cauzat prin conectarea ilegală la rețelele electrice, care aparțin Î.C.S. „Red Union Fenosa” S.A.

Așadar, reiese că cet. Bădănău Ig., a oferit această sumă de bani nu ca o recompensă legală pentru serviciile oferite de către inculpat, pentru ca ultimul să-l înșele și să sustragă suma de 4 000 de lei, dar ca o solicitare a inculpatului în scopul de a micșora cuantumul amenzii a cet. Bădănău Ig, ca prejudiciu cauzat pentru conectarea ilegală la rețelele electrice a ÎCS „ Red Union Fenosa”.

În acest context, instanța de recurs concluzionează, că în acțiunile inculpatului nu se conține latura subiectivă a infracțiunii incriminate, adică intenția de a dobândi suma de bani, fără ca inculpatul să-și onoreze obligația asumată, odată ce nu s-a probat existența și a laturii obiective a infracțiunii incriminate care se realizează prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, iar înșelăciunea ca element al escrocheriei urma a fi manifestată prin prezentarea unor date false sau prin ascunderea unor informații a căror anunțare era obligatorie.

Reieșind din cele menționate, Colegiul conchide că, este pripită concluzia instanței de apel referitor la faptul că, inculpatul a dus în eroare pe cet. Bădănău Ig., iar banii primiți i-a însușit, or acuzarea nu a prezentat nici o probă care ar confirma intenția lui Ștefanco Oleg, de a dobândi suma de 4 000 lei prin săvârșirea infracțiunii de escrocherie.

În consecință, instanța de recurs conchide asupra faptului că, instanța de fond corect a dispus achitarea inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În vederea susținerii acestei statuări, instanța de recurs ține să specifice că, o persoană poate fi supusă răspunderii penale dacă în acțiunile acesteia sunt constatate toate patru elemente obligatorii ale unei infracțiuni: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul, latura subiectivă.

De asemenea, urmează de menționat că, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe existente, cercetate de instanța de judecată.

Stipulări similare au fost expuse și în pct. 6) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19 iunie 2006, din care rezultă că *„Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele*

prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală”.

Astfel, instanța de judecată consideră că, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, și reieșind din aceste prevederi legale Colegiul penal lărgit conchide că, instanța de fond just a concluzionat că Ștefanco Oleg urmează a fi achitat în temeiul prevederilor 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar, declarat de către inculpatul Ștefanco Oleg, casează decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 septembrie 2015 și menține sentința Judecătoriei Comrat din 31 decembrie 2013, conform căreia:

Ștefanco Oleg Nicolae, a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că fapta săvârșită de către inculpat nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la *05 iulie 2016*.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu